

Uroczystość nadania szkole imienia.

Scenariusz programu słowno-muzycznego o Papieżu Janie Pawle II.

„JAN PAWEŁ II WIELKI”

(w tle dzwony)

UCZEŃ1

Pośród niesnasek Pan Bóg uderza
W ogromny dzwon,
Dla słowiańskiego oto papieża
Otworzył tron.

UCZEŃ2

Twarz jego, słowem rozpromieniona,
Lampa dla sług,
Za nim rosnące pójdą plemiona
W światło, gdzie Bóg.

UCZEŃ3

A trzeba mocy, byśmy ten pański
Dźwignęli świat:
Więc oto idzie papież słowiański,
Ludowy brat;

UCZEŃ4

Moc mu pomoże sakramentalna
Narodów stu,
Moc ta przez duchy będzie widzialna
Przed trumną tu.

UCZEŃ5

Takiego ducha wkrótce ujrzycie
Cień, potem twarz:
Wszelką z ran świata wyrzuci zgniłość,
Robactwo, gad.

UCZEŃ6

Zdrowie przyniesie, rozpali miłość
I zbawi świat;
Wnętrze kościołów on powymiała,
Oczyści sień,
Boga pokaże w twórczości świata,
Jasno jak dzień.

NARRATOR I

Jan Paweł II- Papież Tysiąclecia- Piotr naszych czasów,
Serce – serce, to postać, która w nas Polakach wywołuje szczególnie głębokie uczucia.
Czy może więc dziwić fakt, że my uczniowie Zespołu Szkół w Olszynie zapragnęliśmy, aby
właśnie On stał się naszym patronem?

NARRATOR II

Jan Paweł II zapytany o to, dlaczego dawniej, jeszcze za czasów krakowskich, witając licznie
zebranych, wyciągał tylko ramiona przed siebie, a jako Papież rozkłada je szeroko, odparł:
– Bo obejmuję więcej!
Dlatego też i my głęboko pragniemy, aby objął swym błogosławieństwem i patronatem naszą
niewielką szkołę, jej uczniowską społeczność, pedagogów i wszystkich, którzy w niej pracują.

UCZENNICA , wiersz.....

NARRATOR I

Papież Jan Paweł II, był niezwykle Czułowiekiem w dziejach Polski i świata. Jego życie, pontyfikat zmieniły losy wielu ludzi, a nawet narodów. Chcemy przypomnieć postać Papieża Jana Pawła II, Jego życie, służbę Bogu i ludziom, aby zawsze pozostał w naszych myślach i sercach.

RECYTATOR 1

**By uczyć Papieża trzeba dobrać słowa,
by prawdziwa była zawsze słów wymowa;
o Jego wielkości i pracy codziennej,
o Jego wysiłku, miłości niezmiennej.
Dla tego, co dobre i co sprawiedliwe,
co oznacza prawdę i to, co uczciwe.
Pracowite życie naszego Papieża,
bo On nieustannie do pokoju zmierzał.
Wołał o sumienność, prosił o uczciwość,
wzywał o rozsądek i o sprawiedliwość.
Tę wielkość Papieża dobrocią się mierzy,
bo do grona Wielkich Jan Paweł II należy.**

RECYTATOR 2

(wiersz „ Portret Jana Pawła II”)

W każdym domu i w każdym kościele
Zawieszono na ścianie obraz,
Smutek w radość się szybko zmienia,
Jeśli spojrzysz na niego choć raz.
Portret tajemniczy w złotych ramach
Potężnego władcy świata,
Który stał się wzorem dla wszystkich,
Pamięć o nim ku niebu wzłata.
Choć niżej brakuje podpisu,
Nie zastanawiasz się czas długi,
Wiesz, że patrzy na ciebie
Jan Paweł II,
Więc skieruj do niego swe myśli,
W ciszy, w skupieniu, w pokorze,
Powiew wiatru zanieś do nieba
Naszych westchnień całe morze.
On otrze łzy płaczącemu,
Wyciągnie świętą dłoń w potrzebie,
Doda sił, otuchy, wiary,
Bo przecież jest już w niebie

1. Pieśń : Barka

NARRATOR II

Tak wielki człowiek, błogosławiony, a tak bliski naszym młodym sercom. Karol Wojtyła też był uczniem, też musiał się zmagać z pokusami na jakie narażony jest młody człowiek. Swoją postawą pokazuje nam, że można żyć po prostu dobrze. Czy my tak potrafimy?

UCZEŃ 1 : Karol uwielbiał piłkę nożną. Zwykle grywał w bramce, a nazywano go "Martyna", od nazwiska słynnego w owych czasach bramkarza.

UCZEŃ 2: Był aktywny i ruchliwy. Jedyne, czego unikał, to bójki. Nigdy nie widziano, by bił się z innymi chłopcami. Zjednywał sobie kolegów umiejętnościami sportowymi, znajomością łaciny i poezji.

UCZEŃ 3: Przyjaźnił się z Jurkiem Klugerem - synem prezesa gminy żydowskiej. Kiedyś Jurek pobiegł do kościoła, by wyciągnąć Karola na mecz. Jakaś kobieta widząc dziecko żydowskie, wchodzące do kościoła, wyraziła głośne zdziwienie. Wojtyła zareagował "Czyż nie jesteśmy wszyscy dziećmi Bożymi".

UCZEŃ 4: Jedynym problemem było to, że nie pozwalał nikomu ściągać od siebie. Chciał pomagać innym, ale był głęboko przeciwny oszukiwaniu profesorów. Raz pozwolił komuś na odpisanie klasówki z algebry, ale czuł się potem nieswojo i miał poczucie winy.

UCZEŃ 5: W każdy pierwszy piątek miesiąca spowiadał się i przystępował do komunii św. Było to jego zwyczajem od czasu, kiedy rozpoczął naukę w gimnazjum. Nigdy o tym dobrowolnym obowiązku nie zapominał.

UCZEŃ 6: Każdego dnia rano, przed nauką, szedł do kościoła i kiedy nie służył do Mszy, modlił się. Zachodził do kościoła także po lekcjach. Modlił się po każdym posiłku, w trakcie odrabiania zadań domowych i przed udaniem się na spoczynek.

UCZEŃ 7: Modlitwa Karola nie polegała na "odklepywaniu" pacierza. Była to forma wyciszenia, całkowitego oddania się Bogu z dala od zgiełku codzienności. Wiedzieliśmy, że nie robi niczego na pokaz.

UCZEŃ 8: Lata gimnazjalne były dla Karola szczęśliwe. Dojrzał i zaczął zmieniać się fizycznie. Przeobraził się w przystojnego młodzieńca, za którym oglądały się dziewczęta z żeńskiego gimnazjum. One też brały udział w pracach amatorskiego teatru.

UCZEŃ 9: Wojtyła lubił tańczyć. Dwa razy w miesiącu w gimnazjum odbywały się lekcje tańca. Karol chętnie uczestniczył w tych lekcjach. W kontaktach z dziewczynami nie okazywał cienia nieśmiałości. Z łatwością opanował kroki poloneza, mazura, walca i tanga.

UCZEŃ 10: Bawił się z innymi na szkolnych balach w klubie "Sokoła". Nigdy jednak nie uczestniczył w tzw. prywatkach, gdzie atmosfera była luźniejsza, gdzie popijano alkohol i flirtowano. Powiedział kiedyś, że takie spotkania to strata czasu.

UCZENNICA wiersz.....

NARRATOR I

Był 16 października 1978 roku. Zapadał już jesienny, wczesny mrok. Ogromny tłum zgromadzony na Placu św. Piotra niecierpliwie oczekiwał wieści. Gdy padły słowa oficjalnego komunikatu, zapanowało zdumienie. Nikt nie wiedział, kim jest i jak zachowa się przybysz z dalekiego kraju. Ale właśnie Jan Paweł II zawołał po włosku "Sia ladato Gesu Cristo" i wywołał burzę oklasków. Papież tymczasem mówił do mikrofonu "I oto najczcigodniejsi kardynałowie powołali biskupa Rzymu. Wezwali go z dalekiego kraju. Dalekiego, ale tak bliskiego przez wspólnotę wiary i tradycji chrześcijańskiej. Bałem się przyjąć ten wybór, ale zrobiłem to w duchu posłuszeństwa Panu Naszemu Jezusowi Chrystusowi.

NARRATOR II

Ceremonię inauguracji pontyfikatu obserwowały miliony ludzi na całym świecie. W Polsce ludzie zgromadzili się przed telewizorami. Życie w kraju praktycznie zamarło.

Jan Paweł II przemawiał z profesjonalną łatwością w kilkunastu językach: "Bracia i siostry! Nie lękajcie się przygarnąć Chrystusa i przyjąć jego władzy. Pomóście papieżowi mocą władzy Chrystusowej służyć człowiekowi i całej ludzkości. Otwórzcie drzwi Jego zbawczej władzy, otwórzcie jej granice państw. Nie lękajcie się!

Słowa Papieża padały jak salwy, odbijały się żywym echem wśród tłumów. Wyczuwano, że przemawia Papież gotowy do podboju świata.

RECYTATOR 3

(wiersz „ Nasz Papież – Jan Paweł II”)

*Biskup Rzymu, czy świata, czy nasz,
Nie kłóćmy się o to, rodacy,
W niebie jest jeden Bóg,
Jeden Papież dla wszystkich wystarczy.
On zna wszystkie języki świata,
Przemawia dziś echem,
Dzieli się wielką miłością,
Spogląda z nieba uśmiechem.
Bo zasiał złote ziarno,
Które wydaje obfite plony,
Był tu na ziemi kochany,
Teraz w niebie jest czczony.
Pamięta każdy zakątek ziemi,
Pozdrowia Wadowice i Kraków,
Ukochał Rzym i Watykan,
Lecz nie zapomniał Polaków.*

NARRATOR I

Bóg pozwolił, aby Karol Wojtyła pełnił swoją posługę wytrwale, z radością i miłością przez prawie 27 lat. **Swój pontyfikat polecił opiece Maryi, mówiąc znane słowa: „TOTUS TUUS, czyli cały Twój”.** Maryję nazwał Matką Pięknej Miłości.

RECYTATOR 4

Matko Pięknej Miłości!
Bądź pozdrowiona, Matko, Królowo świata.
Ty jesteś Matką pięknej miłości,
Ty jesteś Matką Jezusa,
Źródłem wszelkiej łaski,
Zapachem każdej cnoty,
Odbiciem wszelkiej czystości.
Jesteś radością w płaczu,
Zwycięstwem w boju,
Nadzieją w śmierci.
Jakże słodki jest smak
Twojego imienia na naszych ustach,
Jakże subtelna harmonia
W naszych uszach,
Jakież upojenie w naszych sercach!
Ty jesteś szczęściem cierpiących,
Koroną męczenników,
Pięknością dziewic.
Błagamy Cię,
Oddaj nas po tym wygnaniu
Na własność Twojego Syna, Jezusa.
(1 maja 1979 r.)

2. Pieśń : Twoja miłość

NARRATOR II

Niepowtarzalne miejsce w sercu Papieża Jana Pawła II zajmowały dzieci. Często brał je na ręce, przytulał, na czole kreślił krzyż lub całował z największą miłością. Pokładał w nich nadzieję, ufał, że to dzieciom w przyszłości uda się zmienić oblicze tego świata. W naszych sercach także powinno być miejsce dla kochanego Ojca Świętego.

Dzieci: 4 UCZNIÓW KLAS MŁODSZYCH

Serdecznym atramentem

Serdecznym atramentem
Na żywej serc tablicy
Do ciebie Ojczy święty
List piszę od nas wszystkich
 Bo trzeba żebyś wiedział
 Co się tu u nas dzieje czy
 Żniwa pokończone
 Czy halny w górach wieje
I trzeba byś się cieszył
Na swoim Watykanie
Że u nas już nie jeden
Powiesił krzyż na ścianie
 Pod krzyżem zaś twój portret
 Jest w każdej stronie Polski
 I coraz ciaśniej teraz

Scenariusz programu słowno-muzycznego o Papieżu Janie Pawle II.

U Matki Częstochowskiej

I ludzie jakby inni
Ku niebu częściej patrzą
Co wspomną Twoje imię
To Śmieją się i płaczą
 A jak się każdy stara
 To jeden pan Bóg widzi
 I się Jan Paweł za nas
 Przed światem nie powstydzil
A gdy na Anioł Pański
Jak w dzwon uderza serce
Idziemy wszyscy razem
Do Ciebie na audiencję
 Od gór do morza klęka
 Ojczyzna do pacierza
 By wspólnie Anioł Pański
 Odmówić za Papieża

CHŁOPIEC I DZIEWCZYŃKA- list do Papieża

3. Pieśń: Czy wy wiecie...

NARRATOR I

Papież Jan Paweł II był Papieżem Pielgrzymem. Charakterystyczną cechą Jego pontyfikatu były liczne podróże do niemal wszystkich krajów świata. Własnymi stopami przemierzał świat. Lata mijały a on wciąż wędrował. Nawet Rzymianie dowcipkowali na ten temat: Jaka jest różnica między Bogiem a papieżem? Bóg jest wszędzie a papież?już tam był

UCZEŃ I

Znana jest skłonność Karola Wojtyły do żartów. Jego osobisty lekarz opowiada jak podczas jednej z podróży Jan Paweł II nie czuł się zbyt dobrze, po wcześniej zjedzonych plackach ziemniaczanych. Doktor zaproponował kilka kropel „Napoleona”. Papież zapytał wtedy na jakiej są wysokości. Lekarz poszedł zapytać, wrócił i podał pułap, na jakim znajdował się samolot. Papież wznosił rękę do góry i powiedział: „Nie mogę, Szef za blisko”.

UCZEŃ II

Gdy Ojciec Święty odwiedzał Amerykę Północną wtedy podczas wizyty z ówczesnym prezydentem witała Papieża 5 letnia wnuczka prezydenta. Powtarzała w kółko: Jego Świątobliwość. Jan Paweł II zorientował się, że dziewczynka nie może zapamiętać słów, więc powiedział: „Mów mi Wujaszku”.

UCZEŃ III

Jeden z watykańskich prałatów chciał się nauczyć polskiego, więc sprowadził sobie nasz elementarz. Nauka była jednak tak pospieszna, że kiedy chciał się nową umiejętnością pochwalić przed Ojcem Świętym, coś mu się pomyliło i zamiast: „Jak się czuje Papież”, rzekł: „Jak się czuje piesek?”. Papież spojrzał na niego zdumiony, po czym odpalił: „Hau, hau”.

NARRATOR I

Papież Jan Paweł II bardzo kochał góry, piesze wędrówki i górali, a szczególnie muzykę góralską. Zawsze z serdecznym słowem zwracał się do mieszkańców naszych gór. Ojciec Święty lubił wędrówki górskie, jazdę na nartach, pamiętał dokładnie szlaki turystyczne.

Sosna została przywieziona i ofiarowana Papieżowi przez pielgrzymkę polskich górali z Zakopanego i posadzona w Ogrodzie Watykańskim, gdzie uschła. Prymas Glemp przywiózł taki oto wiersz z wizyty u Papieża.

RECYTATOR 1

Do sosny polskiej

**Gdzie winnice, gdzie wonne pomarańcze rosna,
Ty domowy mój prostaku, zakopiańska sosno
od matki i sióstr oderwana rodu.
Stoisz sieroto pośród cudzego ogrodu.
Jakże tu miłym jesteś gościem memu oku,
bowiem oboje doświadczamy jednego wyroku.
I mnie także pielgrzymka wyniosła daleka,
i mnie w cudzej ziemi czas życia ucieka.
Czemuś, choć cię starania cudze otoczyły
nie rozwinęła wzrostu, utraciła siły?
Masz tu wcześniej i słońce, i rosy wiośniane,
a przecież tve gałązki bledną pochylone.
Wiedniesz. Usychasz smutna wśród kwitnącej płaszczyzny
i nie ma dla ciebie życia, bo nie ma Ojczyzny.
Drzewo wierne!
Nie zniesiesz wygnania, tęsknoty
jeszcze trochę jesiennej i zimowej sloty a padniesz martwa!
Obca ziemia cię pogrzebie.
Drzewo moje.
Czy będę szczęśliwszy od ciebie?**

4. Pieśń : Każdy wschód słońca...

RECYTATOR 4- BALLADA O KRZYŻU

NARRATOR I

Życie Papieża Jana Pawła II było naznaczone cierpieniem. Z pokorą i godnością dźwigał swój krzyż. Przeżył śmierć ukochanych mu osób z rodziny, doświadczył zamachu na swoje życie. Także ostatnie dni i chwile życia Ojca Świętego były bardzo smutne, naznaczone cierpieniem i bólem.

RECYTATOR 2

Często cierpienie uczuć
mierzy się słupkiem rtęci
podobnie jak ciepło
powietrza lub ciała -
a przecież trzeba inaczej
wykrywać ich wielkość...
(lecz ty zanadto jesteś osiłą
swoich spraw).

Gdybyś zdołała pojąć że osiłą tych
spraw nie jesteś a Ten co nią jest,
też nie znajduje miłości -
gdybyś zdołała to pojąć.

Po cóż jest serce ludzkie?

Temperatura wszechświata i serce ludzkie - i rtęć.

NARRATOR II

Ojciec Święty był wielką osobowością, chyba największą, niezwykłą w historii. Kształtował nasze charaktery, wpływał na losy świata, a jednocześnie wydawał się taki bliski, przyjacielski. Żartował i płakał, modlił się i uśmiechał.

Papieża Jana Pawła II nazywano między innymi:

.....**Podarunek Niebios,**
.....**Jan od Boga,**
.....**Boży Sportowiec,**
.....**Sumienie Świata,**
.....**Pielgrzym Pokoju,**
.....**Skrzydlaty Papież,**
.....**Biały Pielgrzym,**
.....**Wielki Gość,**
.....**Głos Biednych,**
.....**Król Dzieci,**
.....**Przyjaciel Boga.**

WSZYSCY RAZEM:

2 kwietnia 2005 roku o godzinie 21, 37 odszedł do Domu Ojca.

(chwila ciszy)

Wychodzą dzieci z lampionami i białymi liliami

RECYTATOR 4 (wiersz „Pamięci Jana Pawła II”)

Zgasło życie,
Słowa przetrwały...
Krople łez
Zraszają kwitnące kwiaty...

Scenariusz programu słowno-muzycznego o Papieżu Janie Pawle II.

Co za radość-
Kwiaty się uśmiechają...
Białe lilie szepczą hymn uwielbienia...

RECYTATOR 5

(wiersz "Ojcze Święty")

Zatrzymam się na chwilę,
Wslucham się w Twoje słowa,
Zrobię rachunek sumienia,
Z godnością popatrzę na brata,
Przytulę płaczące dziecko,
Uśmiechnę się do starca,
Spojrzę w niebo,
Ściągnę promienie radości...

NARRATOR II

Jan Paweł II opuszczając ten świat zostawił, napisany swoją ręką przedziwny testament: „Ja jestem zadowolony i wy też bądźcie...”. Możemy się jedynie domyślać, z czego tak bardzo cieszył się Karol Wojtyła w tych dniach. Przez 27 lat niezmordowanie kontynuował bieg wiary, przemierzając wszystkie kontynenty, siał ziarno słowa Bożego w głębę świata. Aż przyszedł dzień, gdy bieg ukończył, jego misja została wypełniona, a na ostatek odłożono dla Niego wieniec chwały.

DZIECI ZE SZKOŁY PODSTAWOWEJ

(recytuje wiersz „Głos z nieba”)

Jestem tu z rzeszą świętych,
Sercem obejmuję Polaków,
Tych w kraju i za granicą...
Witam Wadowice i Kraków...

Przytulam do serca Dzieci
Papież wam uśmiech śle,
Bądźcie pociechą w rodzinie,
I pilnie uczcie się..

Serdecznie pozdrawiam Młodzież,
Od was wiele zależy,
Przestańcie się lękać,
Jan Paweł II w Was wierzy...
Nieście świadectwo wiary..
Błogosławieć każdej Rodzinie...
Ufajcie Panu Bogu
W każdej życia godzinie..

NARRATOR II

Dziś, 9 GRUDNIA 2011r, kiedy SZKOŁA PODSTAWOWA i GIMNAZJUM W Olszynie otrzymują imię Jana Pawła II obiecujemy, że postawa papieża - Polaka stanie się dla nas źródłem miłości, nadziei i wiary, z niej czerpać będziemy mądrość i wiedzę.

5, *Pieśń: Moje miasto Wadowice*

NARRATOR II

Dziękujemy za uwagę!

Opracowała:

Bożena Brzęczek